

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών μετρούμεν χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων...

Ἐνθακόσα τέσσαρα και χίλια
ποῦ, θά' βροῦν λαοὶ μὲ περαχίλια.

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τὼ φράγκα εἶναι μ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρα—δ ἑκα φράγκα και ἴσ τὸ χ ἑρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τέλειπ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρῶνθ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνδεκάτη Σεπτεμβρίου,
τοῦ μηνὸς τοῦ ὠστηρίου.

Ἄοκτακόσα πενήντα κ' ἑξτά,
τὶ νεαλίνα τῶν Ἀγγλων κ' αὐτά.

Ὁ Ρωμος ξανά
ρίμας ἀρχινᾷ.

Μετὰ παῶν μηνιαίων, ὁπου παρὰ δὴν' ἄλλο
τὰ τραγίλια μου τὰ γένεια τὰ μαθοῦσα αἰτηλιός,
κ' ἑσχεδιᾶσα βασιλία ὅτου γαλοῦ τὴν ἀμμουδιᾶ,
εἰς τὸν μάγκανο τῆς ῥίμας ξαναξέρομαι, παιδιᾶ.

Ἀναπνεύσας ποτιάδα,
μὰ κ' ὀλίγην Σουδιάδα,

μὲ σαγόνια γαιδοουρίσια και μὲ δένταμιν Σαμψόνος
κλωβῆρα καύκαλα τραυίῳ δεξιᾷ κ' ἄριστερά,
και τὰ τέκνα μεγαλῶν τῆς μεγάλης, Ἀλβιόνος,
ποῦλθαν πάλι νὰ βρωμήσουν τὰ γαλιᾶρα μας νερά.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Καλὸς τὸν... πῶς τὰ πέρασας;

Ν.— Καλᾶ, βρε μπεχιμβάνη,
και τῶρα λέγομαι παππούς παῶν τὸν Ντελεγγάνη.
Π.— Νᾶ χαιρέσαι τὸν ἔγγονό, νὰ γίνῃ Μαυροσώλιας,
λίμνοκοιτῆρος τοῦ σερμοῦ και κέρως τῆς σόλιας.
Μὰ δὲν μοῦ λές τί μελετᾶς ἀλλήθεα νὰ τὸν κάρης;
Φ.— Τώρα ποῦ βγήκε, Περιμῆ, ὅστιν γῆν αὐτὴν τῆς κιάνης
τὸν ναουριζῶ μὲ χαρὰ μ' ἀγάπη και μὲ πάθος...

νᾶν νὰ γίνης Ἄρασις, νᾶν νὰ γίνης Ἄδωσ,
νᾶν μὲ τὸν Καρνάβαλο νὰ βγαίνης Πιερόσις,
νᾶν φῆγης μὲ τοὺς φίλους σου συχνὰ τὴν Ἀλειοῦ,
νᾶν νὰ γίνης Βουλευτῆς και νομματαρχῆς πρώτος
νὰ βγάλῃς καμμιὰ σὺνταξὶ κ' ἕμια τοῦ πάπυ,
τώρα ποῦ τὰφιλίτιμα μ' ἐπλάκωσαν γεράματα
κ' ἤλιθαν τὰ ξεμοράματα.

Νᾶν... γιὰ τὸ Ρωμαίτιο νὰ μὴν τὸν μείη ὀχλοῦ
κ' ἀπάνω σὲ παρῶσημα νὰ λάμη κρεμασμένος,
νᾶν νὰ γίνῃ Ναβαρχος τοῦ μέλλοντός μας Σκόλιου
και Στρατηγός τοῦ κρεββατοῦ σπαλιῆταις φορετωμένος.

Νᾶν... ν' ἀνοιγῇ γελαστός τὰ δρό του τὰ ματιάμα,
νᾶν τὸν τοῦ παιδιᾶ μου μὲ γερὰ του, μὲ χαρὰ του,
νᾶν νὰ βγάλῃ γρήγορα και γένεια και μονοτιᾶρα
κ' ὀλιμερῆς ν' ἀπλώνεται μέσα στοῦ Ζαχαριᾶτου,
χίλια πολέμου σχέδια μέσα στοῦ μαλό του νᾶχη
κ' ὀσιεῖα νὰ τοῦ φαίνεται τοῦ ἁγιο-Γιᾶν κ' μᾶχη.

Ἐγγόνι Κομητιόπουλο, σὸν ἀνδραθῆς σὲ θέλια...
νᾶσαι μὲ τὴν Κυβέρηται και μὲ τὸν Βενιζέλο,
νᾶσαι και μὲ τὸν Κόνιτοσο, νᾶσαι και μὲ τὸν Φούμη,
νᾶντα νὰ τῆχη ὀππορτο, νὰ τῆχος σαπῆ-λιουοῦμι.

Ἐγγόνι μου, παιδιᾶ μου
σοῦ δίνω τὸ Γυραδίτι μου,
ποῦ στοῦ σπητιοῦ μου τὴν γονιὰ βουρὸ πρὸ χρόνων σῆμα,
κ' εἶδε τοῦ δέλου σου παπποῦ τὸ κλαυιὸ τουφεῖο
νὰ μὴ βροσθῆται σὲ βουρὸ και ὄψηλομα βαρετᾶ
γιὰ τὴν ἑλευθερί.

